

РЕЙ БРЕДЪРИ ГРЪМНА ГРЪМ

Превод от английски: Александър Хрусанов, 1969

chitanka.info

Надписът на стената сякаш трептеше под слой стичаща се топла вода. Екълс усети как клепачите закриха втренчения му поглед и сред мигновения мрак заблестя надписът:

ДРУЖЕСТВО ЛОВ ВЪВ ВРЕМЕТО
ЛОВ ВЪВ ВСЯКА ГОДИНА НА МИНАЛОТО
ВИЕ ИЗБИРАТЕ ЖИВОТНОТО
НИЕ ВИ ОТВЕЖДАМЕ ТАМ
ВИЕ ГО УБИВАТЕ

В гърлото на Екълс се събра слюнка; той я преглътна. Протегна ръка във въздуха и в тази ръка развя на човека зад бюрото чек за десет хиляди долара, а мускулите около устата му изразиха усмивка.

— Компанията гарантира ли, че ще се върна жив?

— Не гарантираме нищо — отвърна чиновникът — освен динозаврите. — Той се обърна. — Това е мистър Травис, вашият водач за лова в миналото. Той ще ви обясни какво и къде да стреляте. Кажете ли ви да не стреляте, няма да стреляте. Ако не се подчините на указанията, след завръщането си ще заплатите още десет хиляди долара глоба и освен това е възможно срещу вас да бъдат взети административни мерки.

Екълс погледна през огромната зала към бъркотията от преплетени жици и стоманени кутии, към сиянието, което проблясваше ту в оранжево, ту в сребристо, ту в синьо. Разнасяше се шум, сякаш някаква клада изгаряше времето, изгаряше всички години, пергаментовите календари, клада от всички часове, натрупани на огромен куп и подпалени.

Едно докосване с ръка, и това горене мигновено ще направи красив обрат. Екълс си припомни обявлението дума по дума. От пепелта и овъглените останки, от праха и жаравата като златни саламандри могат да се възродят миналите години, младите години; въздухът ухае на рози, бялата коса става гарвановочерна, бръчките изчезват; всичко се възвръща към семето, бяга от смъртта, връща се към изворите си; слънцето изгрява на западния небосклон и залязва сред величествения изток, луните се изяждат обратно на обичая, всичко влиза едно в друга като китайски кутийки, зайците в шапките,

всичко се завръща към свежата смърт, към семенната смърт, младата смърт, към времето преди началото. Едно докосване на ръката може да го постигне най-обикновено докосване на ръката.

— Невероятно — въздъхна Екълс със светлината от машината, отразена върху лицето му. — Истинска машина за пътуване във времето. — Той поклати глава. — Кара те да се замислиш. Ако вчерашните избори бяха завършили с друг резултат, сега можех тук да бягам от него. Слава богу, че спечели Кейт. Той ще стане прекрасен президент на Съединените щати.

— Да — съгласи се мъжът зад бюрото. — Имахме щастие. Ако Дойчър беше спечелил, щяхме да попаднем под ужасна диктатура. Този човек е антивсичко, милитарист, антихристиянин, античовек, антиинтелектуален. Знаете, хората ни се обаждаха уж на шега, но всъщност не се шегуваха. Казваха, че ако Дойчър стане президент, искали да отидат да живеят в 1942 година. Разбира се, не е наша работа да уреждаме бягства, а да водим на лов. Но както и да е, сега президент е Кейт. И единствената ви грижа сега е...

— Да убия моя динозавър — завърши Екълс вместо него.

— Един *Tyrannosaurus Rex*: Тираничният гущер, най-невероятното чудовище в историята. Подпишете този документ за освобождаване от отговорност. Ако се случи нещо, ние не отговаряме. Тия динозаври са гладни.

— Опитвате се да ме уплашите! — ядоса се Екълс.

— Искрено казано, да. Не желаем да ходи на лов в миналото някой, който ще се уплаши при първия изстрел. Миналата година бяха убити девет водачи и десетина ловци. Ние сме тук, за да ви доставим най-силното изживяване, каквото може да пожелае един *истински* ловец. Да ви отведем назад през шестдесет милиона години, за да ударите най-големия дивеч, който е съществувал във времето. Чекът ви е още тук. Скъсайте го.

Мистър Екълс погледна чека. Пръстите го засърбяха.

— Пожелавам ви успех — каза мъжът зад бюрото. — Мистър Травис, ваш е.

Те взеха оръжията си, прекосиха мълчаливо стаята и се насочиха към машината, към сребристия метал и шумната светлина.

Отначало един ден, после нощ, после ден и пак нощ, а след това ден-нощ-ден-нощ-ден-нощ. Седмица, месец, година, десетилетие! 2055

година от нашата ера. 2019! 1999! 1957! Тръгнаха! Машината изрева.

Поставиха кислородните шлемове и изпробваха радиовръзката помежду си.

Екълс се люлееше на меката седалка, лицето му бе побледняло, а челюстите стиснати. Усети как треперят ръцете му, погледна надолу и видя, че здраво стиска новата пушка. В машината имаше още четирима души: Травис, ловният водач, помощникът му Лесперанс и още двама ловци, Билингс и Крамър. Те седяха, гледаха се, а годините прелитаха край тях.

— Могат ли тия пушки да свалят динозавър на място? — усети, че изговаря Екълс.

— Ако го улучите, където трябва — отвърна Травис по радиото в шлема. — Някои динозаври имат два мозъка, единият в главата, друг доста надолу в гръбначния стълб. Тия не ги закачаме. Би означавало прекалено да се разчита на щастиято. Стреляйте първите два пъти в очите, ако можете, ослепете ги и проникнете в мозъка им.

Машината реवेशе. Времето беше като филмова лента, която се върти обратно. Прелитаха слънца, след тях летяха десет милиона луни.

— Помислете — подхвърли Екълс. — Всеки ловец, който някога е живял, днес ще ни завижда. Подобно нещо прави Африка да ти прилича на Илинойс.

Машината забави ход; ревът ѝ се превърна в бръмчене. Машината спря.

Слънцето спря на небето.

Мъглата, която обгръщаше машината, се разнесе и те се озоваха в древна епоха, съвсем древна епоха наистина, трима ловци и двама водачи с металносините си пушки на коленете.

— Христос още не се е родил — каза Травис. — Мойсей още не се е изкачил на планината, за да говори с бога. Пирамидите все още са в земята, чакат да бъдат изсечени и издигнати. Не забравяйте. Александър, Цезар, Наполеон, Хитлер... никой от тях не съществува.

Мъжете кимнаха.

— Това — продължи Травис — е джунглата шейсет милиона две хиляди петдесет и пет години преди президента Кейт.

Той посочи една метална пътека, която се отдалечаваше в зеления гъсталак над димящи блата, сред огромни папрати и палми.

— А това — допълни той — е пътеката, поставена за вас от компанията „Лов в миналото“. Тя е на шест инча над повърхността. Не докосва нито една тревичка, цвете или дърво. От антигравитационен метал е. Нейната цел е да не допусне да докоснете по никакъв начин този свят от миналото. Стойте на пътеката. Не слизайте от нея. Повтарям. Не *слизайте!* Поради *каквато и да е* причина! Ако паднете, има глоба. И не стреляйте по никое животно, за което не сме дали разрешение.

— Защо? — попита Екълс.

Седяха сред древния пущинак. Вятърът донасяше далечни чуруликалия на птици и мирис на катран, на старо солено море, на мокра трева и кървавочервени цветя.

— Не искаме да променяме бъдещето. Тук, в миналото, няма място за нас. Правителството не одобрява присъствието ни. Трябва да плащаме големи подкупи, за да запазим привилегиите си. Машината за пътуване във времето е придирчива работа. Без да знаем, можем да убием някое важно животно, малка птичка, някоя хлебарка, дори цвете и с това да разрушим важно звено в развиващите се видове.

— Не е много ясно — заяви Екълс.

— Добре — продължи Травис, — да кажем, че случайно убием тук една мишка. Това ще означава, че ще бъде унищожен целият бъдещ род на тая мишка, така ли е?

— Правилно.

— И всички поколения на поколенията на поколенията на тази единствена мишка! С един удар на крака си вие унищожавате най-напред една, после десет, после хиляда, милион, *милиард* възможни мишки!

— И те умират — съгласи се Екълс. — Какво от това?!

— Какво ли? — изсумтя Травис. — Ами лисиците, които се нуждаят от тези мишки, за да оцелеят? Заради липсата на десет мишки една лисица умира. Липсват десет лисици, и един лъв умира от глад. Поради липсата на един лъв най-различни насекоми, хищници, безброй милиарди форми на живот се объркват и биват унищожени. Накрая всичко се свежда до това: петдесет и девет милиона години покъсно един пещерен човек, един от десетината в *целия* свят, отива на лов за дива свиня или саблен тигър, за да се нахрани. Но вие, приятелю, *сте стъпкали* всички саблени тигри в този район. Като сте

стъпкали {e}една{/e}-единствена мишка. И така пещерният човек умира от глад. Но отбележете, моля, че този пещерен човек не е *кой да е* заменим човек, не! Той представлява *цяла бъдеща нация*. От него биха произлезли десет сина. От *тях* — сто сина и така — до цяла цивилизация. Унищожете този мъж и вие унищожавате цяла раса, цял народ, цяла история на живота. Все едно да убиете един от внуците на Адам. Стъпкването на една мишка може да предизвика земетресение, резултатите от което биха могли да разтърсят до самите основи земята и съдбините ни във времето. Със смъртта на този единствен пещерен човек милиард все още неродени хора загиват в утробата. Възможно е Рим въобще да не се издигне на седемте си хълма. Възможно е Европа да остане завинаги тъмна гора и само Азия да се развие здрава и населена. Стъпчете една мишка, и смачквате пирамидите. Стъпчете една мишка и оставяте във вечността следа, голяма колкото Големия каньон. Кралица Елизабет може никога да не се роди. Вашингтон може да не прекоси Делауеър^[1] и въобще никога да няма Съединени щати. Затова внимавайте. Стойте на пътеката. *Никога* не слизайте от нея!

— Разбирам — каза Екълс. — Тогава не би трябвало да докосваме дори *тревата*?

— Правилно. Смачкването на някои растения би могло да даде безкрайно натрупване. Една малка грешка тук би се умножила за шестдесет милиона години неимоверно много. Разбира се, може би нашата теория е погрешна. Съществува вероятността ние *да не сме в състояние* да променим времето. Или пък може да се изменя само в някои дребни, незначителни подробности. Умрялата мишка тук причинява неравновесие на насекомите там, диспропорция на населението по-късно, лоша реколта по-нататък, депресия, масов глад и накрая промяна в *общественото* мислене в някои отдалечени по време страни. Или пък нещо много по-незабележимо. Вероятно само някакъв полъх, въздишка, косъм, цветен прашец във въздуха, такава дребна, незначителна промяна, която не бихте забелязали, ако не я изследвате отблизо. Кой знае? Кой би могъл в действителност да каже, че знае? Ние не знаем. Гадаем само. Но докато разберем със сигурност дали нашата намеса във времето *може* да причини гръм или само лек шум в историята, ние внимаваме. Както знаете, преди да започне пътешествието, машината, тази пътека, дрехите и телата ви са били

стерилизирани. Носим кислородни шлемове, за да не заразим древната атмосфера с някоя от нашите бактерии.

— Как ще разберем по кои животни да стреляме?

— Беязани са с червена боя — обясни Травис. — Днес, преди да отпътуваме, изпратихме Лесперанс тук с машината. Той е дошъл в този определен период и е пренаследил някои животни.

— Изучил ги е?

— Правилно — намеси се Лесперанс. — Проследявам ги през целия им живот, като отбелязвам кои от тях живеят най-дълго. Много малко са. Колко пъти раждат. Не много често. Животът е кратък. Намирам някое животно, което ще умре от дърво, паднало върху му, или ще се удави в катранена яма, отбелязвам точния час, минута и секунда. Изстрелвам боядисваща бомба. Тя оставя по него червена ивица. Не можем да не я видим. После координирам пристигането ни в миналото така, че да срещнем чудовището не повече от две минути преди и без това да умре. Така ние убиваме само животни без бъдеще, които никога вече няма да раждат. Виждате колко *внимаваме*, нали?

— Но ако тази сутрин сте били вече в миналото — каза нетърпеливо Екълс, — сигурно сте *ни* срещнали, нашата ловна група! Как излезе? Успешно ли беше? Всички ли се върнахме... живи?

Травис и Лесперанс се спогледаха.

— Това би било парадокс — отвърна последният. — Времето не допуска подобна бъркотия — човек да срещне себе си. Когато се получи подобно положение, времето се отдръпва. Също като самолет, когато попадне във въздушна яма. Усетихте ли как машината подскочи точно преди да спрем? Там се разминахме със себе си на път за бъдещето. Ние не видяхме нищо. Няма начин да се разбере дали тази експедиция е била успешна, *дали* сме убили чудовището и дали всички ние — имам предвид вас, мистър Екълс — сме се отървали живи.

Екълс се усмихна преbledнял.

— Достатъчно — намеси се Травис рязко. — Ставайте всички!

Пригответе се да напуснат машината.

Джунглата беше висока, джунглата беше широка, джунглата беше целият свят завинаги и завинаги. Въздухът се изпълни със звуци, подобни на музика, звуци, наподобяващи летящи палатки, а те бяха птеродактили, които се извисяваха с пещерните си сиви крила,

гигантски прилепи, излезли от кошмарите и среднощната треска. Екълс, застанал на тясната пътека, се прицели на шега.

— Спрете! — извика Травис. — Не се целете дори на смях, дявол да ви вземе! Ако пушката ви изгърми...

Екълс се изчерви.

Лесперанс погледна часовника си.

— Пред нас. Ще пресечем пътя му след шестдесет секунди. Гледайте за червената боя! Не стреляйте, докато не ви кажем. Стойте на пътеката. *Стойте на пътеката!*

Те тръгнаха напред сред утринния вятър.

— Странно — промърмори Екълс. — Там нейде, след шестдесет милиона години, денят на изборите е минал. Кейт е избран за президент. Всички празнуват. А ние сме тук, загубени сред милиони години, и те не съществуват. Нещата, за които сме се безпокоили месеци наред цял живот, не са още родени, не са измислени дори.

— Всички да свалят предпазителите! — нареди Травис. — Вие стреляте пръв, Екълс. Втори е Билингс. Трети Крамър.

— Ходил съм на лов за тигри, диви свини, бизони, слонове, но това сега е истинският лов — каза Екълс. — Треперя като хлапак.

— Аха! — възкликна Травис.

Всички спряха.

Травис вдигна ръка.

— Напред — прошепна той. — В мъглата. Ето го. Ето го. Негово кралско величество.

Джунглата беше обширна и изпълнена с цвърчене, шумолене, шепот и въздишки.

Внезапно всичко престана, сякаш някой беше затворил врата.

Тишина.

И гръмна гръм!

Из мъглата, на сто ярда пред тях, се появи Царският тиранозавър.

— Господи — прошепна Екълс.

— Шт!

Той се приближи на големите си, добре смазани, меко пристъпващи крака. Възвиси се на тридесет фута над половината дървета, огромен бог на злото, прегънал изящните изработени сякаш с часовникарска прецизност нокти до мазните си люспести гърди. Всеки от долните крайници беше бутало, хиляда фунта бяла кост, поставени

сред дебели възета от мускули, покрити с блестяща люспеста кожа, наподобяваща бронята на страшен боец. Всяко бедро беше един тон месо, слонова кост и стоманена мрежа. А от големия гръден кош в горната част на тялото се люлееха отпред тия две изящни ръчища, ръце с китки, които можеха да хванат и да разгледат хората, сякаш бяха играчки, докато змиеподобната шия се извиваше. А самата глава, един тон скулптирана скала, леко се издигаше към небето. Устата му беше отворена и се виждаше ограда от зъби като ятагани. Въртеше очи — яйца на щраус, — които изразяваха само глад. Затвори уста в мъртвешко ухилване. Затича, тазовите му кости трошеха дървета и храсти, ноктите на краката ровеха влажната пръст и оставяха шест инча дълбоки следи там, където падаше тежестта му. Затича се с плъзгащи се балетни стъпки, с прекалено добро равновесие за десетте му тона. Излезе внимателно на едно осветено от слънцето голо място, а красивите му змейски ръце опипваха въздуха.

— Боже мой — изкриви уста Екълс — той може да посегне и да сграбчи луната.

— Шт! — смъмра го ядосан Травис. — Още не ни е видял.

— Не може да бъде убит. — Екълс произнесе това заключение спокойно, сякаш по него нямаше спор. Беше преценил доказателствата и това беше обмисленото му мнение. Пушката в ръцете му приличаше на детско плюкало. — Какви глупаци сме, че дойдохме. Това е невъзможно.

— Млъкнете! — изсъска Травис.

— Кошмар.

— Обърнете се — изкомандува Травис. — Идете тихо до машината. Ще ви върнем половината такса.

— Не мислех, че ще е толкова *голям* — призна Екълс. — Погрешна сметка направих, това е. И сега искам да се откажа.

— Видя ни!

— Ето я червената боя на гърдите му!

Тираничният гущер се изправи. Бронираната му плът блесна като хиляди зеления сали монети. Монети, облепени с тиня, запарени. В тинята мърдаха дребни насекоми, така че сякаш цялото тяло тръпнеше и се гърчеше дори и когато чудовището не помръдваше. Изпусна въздух. Сред пущинака се разнесе вонята на сурово месо.

— Измъкнете ме оттук — помоли Екълс. — Никога преди не е ставало подобно нещо. Винаги съм бил сигурен, че ще се отърва жив. Имал съм добри водачи, добър лов и сигурност. Този път си направих грешно сметката. Намерих си майстора и го признавам. Тоя залък е прекалено голям за мен.

— Не тичайте — нареди Лесперанс. — Обърнете се. Скрийте се в машината.

— Добре — Екълс сякаш бе вцепенен. Погледна краката си, опитваше се да ги накара да помръднат. Изръмжа безпомощно.

— Екълс.

Той направи няколко крачки, премигвайки, влачейки крака.

— Не *натам!*

При първото движение чудовището се втурна напред с ужасяващ вой. Взе сто ярда за шест секунди. Пушките подскочиха нагоре и изригнаха огън. Ураганият вятър от устата на чудовището ги потопа в смрад на тиня и съсирена кръв. Чудовището изрева и зъбите му блеснаха на слънцето.

Без да се огледа назад, Екълс стигна като сляп до ръба на пътеката с увиснала в ръцете пушка, слезе от пътеката и несъзнателно навлезе в джунглата. Краката му потънаха в зеления мъх. Краката му го отнасяха и той се чувствуваше самотен и несвързан със събитията зад него.

Пушките отново пропукаха. Звукът им бе потопен в рева и гръмотевицата на гущера. Опашката на влечугото се издигна и като огромна коса замахна встрани. Дърветата избухнаха в облаци от листа и клони. Чудовището насочи ювелирните си китки надолу, за да докопа хората, да ги усуче, да ги смачка като боровинки, да ги натика в зъбите си и в ревящото си гърло. Огромните му като канари очи се изравниха с хората. Те се огледаха в тях.

Стреляха в металическите клепачи и светкащите черни зеници.

Подобно на каменен идол, също като планинска лавина, тиранозавърът падна. С гръм и тътен, сграбчваше дървета и ги поваляше. Разкърти и разкъса металната пътека. Хората се втурнаха назад, надалеч. Тялото се строполи — десет тона месо и кости. Пушките изгърмяха. Чудовището замахна с бронираната си опашка, челюстите му потръпнаха спазматично и то застина неподвижно. От

гърлото му изригна фонтан кръв. Някъде вътре в него се спуска мехур. Струи миазми измокриха ловците. Те стояха червени и лъскави.

Гръмотевицата заглъхна.

Джунглата мълчеше. След лавината — зелен покой. След кошмара утро.

Билингс и Крамър седнаха на пътеката и повърнаха. Травис и Лесперанс стояха с димящи пушки и псуваха непрестанно.

В машината за пътуване във времето Екълс лежеше и потръпваше. Беше намерил обратния път до пътеката, беше се качил в машината.

Травис се приближи, погледна Екълс, извади марли от една металическа кутия и се върна при другите, които седяха на пътеката.

— Избършете се.

Те изтриха кръвта от шлемовете си. И запсуваха. Чудовището лежеше, цяла планина плът. Вътре в него се чуваха въздишки и шепот, докато умираха и най-далечните му органи, органите преставаха да функционират, от торбата към торбичката, към далака^[2], всичко преставаше да работи, завинаги. Също като че ли стояха край някой повреден локомотив или при парен багер в края на работното време, когато всички клапани се отварят или запущват плътно. Чупеха се кости; тежестта на собствената му плът, загубила равновесие, мъртва тежест, чупеше деликатните ръце, попаднали под нея. Месото се наместваше с потръпвания.

Чу се силно изпращяване. Един огромен клон се отчупи от дървото. С някаква безвъзвратност се стовари върху мъртвото чудовище.

— Ето — Лесперанс погледна часовника си. — Точно навреме. Ето огромното дърво, което трябваше да падне и да убие това животно по начало. — Той погледна към двамата ловци. — Искате ли снимка с трофея?

— Какво?

— Не можем да отнасяме трофеи в бъдещето. Трупът трябва да остане тук, където би умрял по начало така че насекомите, птиците и бактериите да разполагат с него, както е било предвидено. Всичко в равновесие. Трупът остава. Но *можем* да отнесем снимка, както сте застанали до него.

Двамата мъже се опитаха да мислят, но се отказаха и поклатиха глави.

Оставиха се да ги поведат по металната пътека. Отпуснаха се уморено върху седалките в машината. Загледаха се назад към унищоженото чудовище, неподвижната могила, където странни влечуги-птици и златисти насекоми вече се бяха заели с димящата броня.

Един звук откъм пода на машината ги накара да настръхнат. Там седеше Екълс и трепереше.

— Съжалявам — каза той след някое време.

— Стани! — извика му Травис.

— Излез сам на пътеката! — продължи Травис. Беше насочил пушката си към него. — Ти няма да се върнеш с машината. Ще те оставим тук!

Лесперанс хвана ръката на Травис.

— Почакай...

— Не се бъркай! — Травис се освободи от него. — Тоя глупак едва не ни уби. Но не е само *това*, не. *Виж обувките му!* Погледни ги? Слязъл е от пътеката. Това ще ни *разори!* Ще трябва да плащаме! Хиляди долари осигуровка! Ние гарантираме, че никой не ще напусне пътеката. Той я напусна. Ама че глупак! Ще трябва да докладвам на властите. Могат да ни отнемат разрешителното за пътуване. Кой знае какво е причинил на времето, на историята!

— По-спокойно, ритнал е малко пръст и толкова.

— Откъде да *знаем?* — извика Травис. — Нищо не знаем! Всичко е загадка! Излизай, Екълс!

Екълс забърка в джобовете на ризата си.

— Ще платя колкото искате. Сто хиляди долара.

Травис погледна гневно чековата книжка на Екълс и се изплю.

— Върви там. Чудовището е до пътеката. Вкарай ръцете си до рамената в устата му. Тогава ще можеш да се върнеш с нас.

— Това е неразумно.

— Чудовището е мъртво, страхливецо. Куршумите! Не можем да оставим куршумите. За тях няма място в миналото; могат да изменят всичко. Ето ти ножа ми. Извади ги!

Джунглата отново бе оживяла, пълна с предишните трепети и чуруликане на птици. Екълс се обърна бавно да погледне древното

бунице, тоя хълм от кошмари и ужас. Мина доста време и той повлече крака по пътеката като сомнамбул.

След пет минути се върна, целият се тресеше, а ръцете му бяха напоени с червено до лактите. Протегна ръце. Във всяка имаше по няколко стоманени куршума. После се строполи. Остана да лежи, където падна, без да помръдне.

— Нямахте нужда да го принуждаваш на това — каза Лесперанс.

— Така ли мислиш? Много рано е още, за да се разбере. — Травис побутна с крак неподвижното тяло. — Ще оживее. Следващия път няма да ходи на лов за такъв дивеч. Окей. — Уморено даде знак на Лесперанс. — Включвай. Хайде да си вървим у дома.

1492. 1776. 1812 година.

Почистиха ръцете и лицата си. Смениха лепкавите си ризи и панталони. Екълс отново беше на крака; но не говореше. Травис го гледа втренчено и злобно цели десет минути.

— Не ме гледайте — извика Екълс. — Нищо не съм сторил.

— Кой може да каже?

— Просто избягах от пътеката, това е всичко, малко кал по обувките ми... какво искате да направя... да коленича и да се моля ли?

— Може и да се наложи. Предупреждавам те, Екълс, че все още мога да те убия. Пушката ми е готова.

— Невинен съм! Нищо не съм сторил!

1999, 2000, 2055 година.

Машината спря.

— Излизайте — рече Травис.

Стаята си беше там, където я бяха оставили. Но не беше същата, както я бяха оставили. Същият мъж седеше зад същото бюро. Но същият мъж не седеше съвсем зад същото бюро.

Травис се огледа бързо.

— Всичко наред ли е тука? — запита отсечено той.

— Прекрасно. Добре дошли у дома!

Травис не се успокои. Той сякаш разглеждаше самите атоми, начинът, по който слънчевата светлина нахлуваше през големия прозорец.

— Добре, Екълс, излизай. Кракът ти да не стъпва повече тук.

Екълс не можеше да помръдне.

— Чу какво казах — подкани го Травис. — Какво си зяпнал?

Екълс стоеше и душеше въздуха, в него имаше нещо, някаква толкова лека, толкова неуловима химическа воня, че само крайно изострените му сетива го предупредиха за присъствието ѝ. Цветовете — бяло, сиво, синьо, оранжево — по стените, мебелите, небето зад прозореца, бяха... бяха... Усещаше се *нещо*. Плътта му потръпна. Потръпнаха ръцете му. Стоеше и попиваше особеното с порите на тялото си. Сигурно някъде някой надуваше една от онези свирки, които чуваха само кучетата. В отговор в тялото му запищя тишина. Зад тази стая, зад тази стена, зад този мъж, който не беше съвсем същият мъж, седнал до бюрото си, което не беше съвсем същото бюро... се простираше цял свят от улици и хора. Не можеше да се разбере що за свят беше той сега. Почти ги усещаше как се движат зад стените като шахматни фигури, духани от сух вятър...

Но най-непосредственото нещо беше надписът, нарисуван върху стената на стаята, същият надпис, който бе прочел по-рано днес при влизането си. Надписът някак си се бе променил:

ДРУЖИСТВУ ЛОВ В ВРЕМИТУ.
ЛОВ В ВСЯКЪ ГУДИНЪ НЪ МИНЪЛУТУ.
ВИЪ ИЗБИРЪТИ ЖИВОТНУТУ.
НИЪ ВЪОТВЕЖДЪМИТАМ.
ВИЪ ГУ ЗАСТРЕЛВЪТИ.

Екълс усети, че пада върху някакъв стол. Залови се неистово да чисти тинята от обувките си. Повдигна разтреперан парче кал.

— Не, *не може* да бъде. Не може от толкова *дребно* нещо. Не!

Залепнала в калта, бляскаше в зелено, златно и черно една красива и съвсем мъртва пеперуда.

— Не може от *такова* дребно нещо! Не може да е от една пеперуда! — извика Екълс.

Пеперудата падна на пода, прекрасно творение, нещо съвсем дребно, което можеше да разстрои равновесието и да събори редица от малки пулове за домино, след това големи пулове, а после гигантски пулове през всичките години на времето. На Екълс му се зави свят. Това *не можеше* да променя нещата. Убиването на една пеперуда не можеше да бъде от *такова* значение! Или пък можеше?

По лицето му изби студена пот. Устата му трепереше, когато запита:

— Кой... кой спечели вчера президентските избори?

Мъжът зад бюрото се изсмя.

— Шегувате ли се? Знаете много добре. Дойчър, разбира се! Кой друг? Да не искате оня глупак и слабак Кейт да спечели. Сега имаме железен човек, човек с кураж! — чиновникът млъкна. — Какво има?

Екълс изстена. Падна на колене. Сграби златистата пеперуда с разтреперани пръсти.

— Не може ли — замоли се той на целия свят, на себе си, на чиновника, на машината, — не може ли да я отнесем *обратно*, не може ли да я *съживим*? Да започнем отначало? Не може ли...

Той не помръдваше. Чакаше със затворени очи и потръпваше. Чу тежкото дишане на Травис в стаята; чу Травис да помества пушката си, да освобождава предпазителя и да я повдига.

Разнесе се гръм.

---

[1] По време на Войната за независимост през 1776 г. армията на Вашингтон, въпреки големи загуби, успява да прекоси р. Делауеър и да разгроми по-многочислената английска армия. — Б.р. ↑

[2] Жлези и органи в тялото на гръбначните. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.